

Skřítek 16 – Vodní panenka

Jarní sluníčko prohrálo okraj lesa a zmenšený drak Semtamchybka spolu se skřítkem Dubískem se začali slunit. Po chvíli ale dostali žízeň. Nejbliž byla lesní studánka u křížku. Jenže než k ní dorazili, uslyšeli rozčilené hlasy lesních zvířátek.

„Ne, já už hlídat nebudu, musím si najít něco k snědku,“ mračil se ježek, „a taky už mám žízeň.“

„Tak proč se nenapiješ?“ podivil se Semtamchybka.

„Protože je voda otrávená. Teď budeme muset chodit k potoku.“

„A hlídat bude ten, kdo přišel poslední,“ zaskřehotala straka a odfrčela.

„A co tu máme hlídat?“ nechápal Dubísek.

„Přece aby se nikdo té otrávené vody nenapil.“

Semtamchybka oběhl studánku a zastavil se ve svahu nad ní, kde objevil cosi divného.

„Pojď se sem podívat,“ volal Dubíska, „jsou tu nějaké divné nádoby s černým obshem. Mohl by to být med nebo čokoláda.“

Ježek si pacičkou zaťukal na čelo a odfuněl do nejbližšího houští.

„C-c-c, kam jsi dal rozum?“ zašvitořila sýkorka modřinka. „Tohle je přece autoláda.“

„Tohle slovo jsem nikdy neslyšel. Co znamená?“

„Když lidi podojí auto, dají tuhle černou hmotu do lahví a jeden tlustý

člověk bez chlupů na hlavě je pohazuje tady v lese nebo do příkopu u cesty.“

„Fuj,“ štítivě zatřepal ručkou skřítek, „tady kolem víčka ta hmota kape a nedá se ničím otřít.“

„Dotekla až do studánky,“ natáhl krk Semtamchybka, „a teď jsou na hladině divně barevná kola.“

„C-c-c, hlídejte, aby se nikdo nenapil,“ naposledy nad nimi zazvonil sýkorčin hlásek a najednou tu zůstali sami.

Semtamchybka s Dubískem na střídačku hlídali, aby se aspoň jeden z nich mohl dojít napít k potoku.

Večer je však tahle podivná služba přestala bavit.

„Já vím, co udělám. Zvětším se a zalehnu studánku, aby se k ní nikdo nedostal, zatímco budu spát,“ napadlo dráčka.

„Ale na zvětšovací kouzlo potřebuješ kapku vody,“ připomněl mu skřítek.

„Líznu si ze studánky. Kapička mě snad nezabije,“ rozhodl se Semtamchybka.

A než mohl skřítek něco namítnout, pustil se do zvětšování. Najednou z něj byl pěkný velký drak a jakmile zaujal místo nad studánkou, nedostal se k ní ani brouček.

„Hůůů,“ probudilo uprostřed noci skřítku rozčilené houkání, „nemohůůů najít studánkůůů. Kdo sem hodil tůůůhle skálůůů?“

„Zalet' se napít k potoku a neruš,“ zívł Dubísek.

„Já radši zdejší vodůůů,“ protestovala sova.

„Jenže ta je otrávená z támhletěch nádob,“ ukázal skřítek na svah.

„Hruůůza,“ houkla sova a odletěla. Vrátila se těsně před svítáním a za krkem jí seděla lesní panenka v bleděmodrých šatičkách, stejně velká jako Dubísek. Sova ji vysadila poblíž nádob s divným černým obsahem. Panenka se pokusila nádobu se špatným víčkem zvednout, ale neměla dost sil. Akorát se umazala. Skřítek klepl do čumáku draka, aby ho probudil. Semtamchybka vykulil oči a panenka se ho příšerně lekla. Dubísek ji však rychle uklidnil a ukázal drakovi, kam nebezpečné nádoby postavit, aby už neohrožovaly okolí studánky.

„A teď zachráním studánku,“ prohlásila panenka a roztočila svou sukénku takovou rychlostí, až se vznesla nad zem. Zamířila nad vodu a během otáčení se nořila pod hladinu, až koukala jen její hlava a vlásky. Voda kolem ní jiskřila jako hvězdná obloha. Maličká víla vylétla vzhůru a pak sebou plácla do listí vedle studánky.

„Hotovo. Už z ní můžete pít,“ usmála se, zavřela oči a přestala se hýbat.

Semtamchybka její nabídky okamžitě využil a zhluboka se napil. Potom si všiml, jak Dubísek křísí nehybnou panenku. Pokusil se zmenšit.

Zamumlal: „Pět, čtyři, tři dva, jedna. Akbychmetmas...“ Ale asi to bylo špatně, neboť se nic nestalo.

Konečně panenka zvedla hlavu. Ke studánce se začali slétat ptáci a svítání zahnilo tmu.

„Můžeme ti nějak pomoci?“ zeptal se skřítek panenky.

„Jsem unavená. Poslední dobou musím kouzlit skoro každý den. Další várka vyjetého oleje mě čeká v příkopu za lesem.

„Já tě tam odvezu,“ natáhl k ní mokrý čumák Semtamchybka.

„Vezmi s sebou prosím i ty nebezpečné nádoby,“ požádala ho a přijala Dubískovu pomoc při šplhání na dračí hřbet.

Za chvíli byli na místě. Drak sebral z příkopu další dvě nádoby a držel teď v tlapě čtyři. Co s nimi? Společně přemýšleli, kam je položit. Vtom se ozvaly hlásky dětí, spěchajících do školy.

Drak se přikrčil hned za příkopem, kde byla složená kupa šterku. Děti přešly kolem něj a ničeho si nevšimly. Vtom se ale jeden z kluků odpoutal od svých kamarádů a vrátil se. Došel až k místu, kde se zničehonic objevila skála. Pohládl drsný povrch a tiše prohodil: „Ahoj, Semtamchybko, já jsem tě poznal.“

Drak otevřel oko a zazubil se na Honzíka.

„Jé! Vy s sebou máte i vílu,“ rozzážila se jeho očka, když se objevil Dubísek ve společnosti panenky.

„Fuj! Co to neseš?“ zahlédl Honzík v drakově ruce nádoby s černou hmotou.

„Rád bych je vrátil tomu, kdo je pohodil v lese,“ zavrčel drak.

„To musel být jedině Bourák, co má servis na konci téhle ulice.“

„Ukážeš nám, kde přesně?“

„A jak vypadá?“ vyzvídal Dubísek.

„Tlustej, plešatej, pořád nabručenej,“ ušklíbl se Honzík.

„Támhle to je,“ namířil ukazováčkem k plotu, za nímž parkovalo několik aut.

Semtamchybka se natáhl, aby všechny čtyři nádoby postavil na beton hned vedle aut. Jenže jak se dotkl drátu nad plotem, rozječela se siréna. Drak zazmatkoval, nádoby mu vyletěly z pracek a rozprskly se na auta za plotem.

„Zdrháme!“ vystřelil Honzík ulicí zpátky, aby ho majitel autoservisu nenačapal tam, kde nemá co dělat. Semtamchybka s Dubískem a panenkou na hřbetě vyrazil za ním. Vtom mu zaškrundalo v břicho. Asi zapracovala ta

kapička otrávené vody. Znovu mu zabublalo ve střevech, a protože si nebylo kam odskočit na záchod, ulevil si drak přímo v ulici. Vzápětí se orosil strachem, že je někdo uvidí...

Zamumlal: „Pět, čtyři, tři dva, jedna. Akbych...“ A skřítek mu napověděl: „...matmes.“ Olízl kapku potu a rázem z něj byla trochu větší ještěrka. Spolu se skřítkem a panenkou se přikrčili ve vydrolené díře sousedního plotu.

Sirána přestala kvílet a z budovy vyběhl obézní plešatý muž. Uviděl auta politá vyjetým olejem a prázdné nádoby, které nedávno pohodil v lese.

„Kdo to byl? Kdo mi to udělal?! Jen počkej až tě chytím!“ zařval na celou ulici a rozběhl se za Honzíkem. Jenomže si nevšiml velkého dračího lejna, nečekaně uklouzl a natáhl se do něj jak dlouhý, tak široký. Díky tomu ho všechny myšlenky na pronásledování opustily. Zaklel a zamířil zpět do budovy.

Honzík si všiml, že už nic nehrozí a opatrně se vrátil. Velice jemně zdvihl dráčka, Dubíska i panenku a odnesl je k okraji lesa.

„Až budu vyprávět klukům, jak Bourák uklouzl a spadl do dračího průjmu, určitě mi nebudou věřit. Ale to nevadí. Bude z toho parádní pohádka.“